
НАМ ПИШУТЬ

Антоніна ПАЛАГНЮК,
мама першокласниці (м. Київ)

Як ми вчимося читати

Донька Мар'яна стала першокласницею.

Звичайно, ми багато готувалися до школи. Мар'яна кмітлива дівчинка, тому їй все вдається легко. От тільки читання мене трохи непокоїло. Бо з того часу як донечка навчилася читати, не поспішає робити це самостійно. Проте з раннього віку дуже любить, коли ми це робимо разом, тобто я читаю, а вона слухає. На цьому я побудувала таку гру. Брала наші улюблені книжки і багато разів повторювала одну і ту ж історію. А потім ми розігрували її в ролях – прикрашали інноваційно, додавали міміку. Виходив такий собі міні-спектакль. І донечка широко цим захопилася. Згодом я робила вигляд, що забула свої слова, чи навмисно перекручувала речення. І тоді Мар'яні доводилося самій все шукати у книжці.

Спочатку це були найпростіші тексти, кожен рядок ми читали по черзі:

- Ми з тобою йшли?
- Йшли!
- Кожуха знайшли?
- Знайшли!
- А де ж він?
- Хто?
- Кожух!
- Який кожух?
- Як який? Ми з тобою йшли?
- Йшли... (І так – без кінця ...)

Я ніколи не примушую донечку читати. Зате “гратися у читання” вона готова завжди. А вчора раптом мені заявила: “Я вже дочитала до слів “Тітонька спитала...” І я зрозуміла: вона самостійно читає оповідання Сергія і Марини Дяченків “Повітряні рибки”.